

Jászberényiek a téli olimpián

Új fejezetet nyitottak 2002-ben a JSE-Balczó DSE rövidpályás gyorskorcsolyázói Jászberény sporttörténetében. A Salt Lake Cityben február 8-án kezdődött téli olimpia versenyein ugyanis a magyar válogatott tagja volt két jászberényi hölgy is. *Nagy Mariann* a korábbi kvalifikációs versenyen két helyet szerzett Magyarországnak, s visszalépések után még egy hely jutott országunknak. Természetesen nagy küzdelem folyt a csapatba kerülésért, amely végül a szegedi *Lajtos Szandra* mellett *Farkas Évának* sikerült. Így aztán megtörtént, ami még soha, jászberényi indulói is voltak a 2002. évi téli olimpiának. Utólag is hihetetlennek tűnnek a történések, főleg annak ismeretében, hogy a hűtőgépgyári műjégpálya bezárása miatt még a 2-3 hónapos hazai felkészüléstől is elestek a berényi gyorskorisok.

Igaztalanok lennék, ha csak a két versenyző nevét említenénk meg, amikor visszatekintünk az eseményekre. A berényi rövidpályás gyorskorcsolyázás kapcsán - csakúgy, mint a görkorcsolyázás esetében - nem feledkezhetünk meg *Darázs Istvánról*, a JSE-Balczó DSE vezetőjéről, a Magyar Görkorcsolyázó Szövetség elnökéről és *Belovai József* edzőről - a válogatott edzőjeként ő is részese volt a 2002-es téli olimpiának -, akik meghonosították városunkban e sportágakat, támogatókat szereztek, hogy a tehetséges fiatalok minél szebb eredményeket érjenek el. Nem utolsó sorban a támogatók és a szülők is minden dicséretet megérdemelnek, hiszen nagyon sokat tettek azért, hogy Mariann és Éva kijusson az olimpiára, illetve azért, hogy a többiek is szép eredményeket érhessenek el a hazai és a nemzetközi versenyeken.

Ma már a különböző sportágakban, versenyszámokban rendkívül nehéz kiharcolni a nyári, vagy a téli olimpián való részvétel jogát. Kvalifikációs versenyeket rendeznek, ahol nagyon jól kell ahhoz szerepelni, hogy valaki önmagának - ilyen is van -, vagy országának helyet szerezzen. Különösen nehéz a magyar versenyzők helyzete azokban a sportágakban, melyeknek a feltételei nálunk meglehetősen mostohák. A rövidpályás gyorskorcsolyázók egyáltalán nincsenek irigylésre méltó helyzetben, hiszen edzési lehetőségeik nagyon korlátozottak Magyarországon. A működő fedett műjégpályákra szinte lehetetlen bejutni, annyira leterheltek, így maradnak az igen költséges külföldi edzőtáborok. A berényiek számára a nyitott hűtőgépgyári műjégpálya is sokat jelentett, amíg működött. A sors iróniája, hogy a lányok a téli olimpiára már egyetlen percet sem készülhettek hazai környezetben, mert a pálya nem nyitott meg.

A bevezető után következzenek a főszereplők.

Nagy Mariann

Született: 1984. július 27-én Jászberényben

A Lehel Vezér Gimnázium 8 osztályos gimnáziumának 12/N osztályos tanulója.

Sportága: rövidpályás gyorskorcsolyázás

Sportegyesülete: JSE-Balczó DSE

Edzője: Belovai József

Legjobb eredményei: többszörös korosztályos és felnőtt magyar bajnok, junior VB 23. helyezett, a Salt Lake City olimpián a magyar válogatott tagja, minden távon magyar felnőtt csúcstartó

- *Mikor kezdte sportolni, milyen sportágakat űzte?*

- A Gyakorló Általános Iskolában másodikos voltam amikor részese lettem egy ottani programnak. Ebben lovaglás és korcsolyázás szerepelt. Ekkor ismerkedtem meg a jéggel, s ott is ragadtam, miután az első versenyemet azonnal megnyertem. A következő évben már görkorcsolyáztam is. E két sportág jól kiegészítette egymást, hiszen amikor jég hiányában nem tudunk gyorskorcsolyázni, akkor görkorcsolyáztunk. Ezt követően egy ideig párhuzamosan űztem mindkét sportágat. Sok hazai és nemzetközi versenyen vettem részt, többször nyertem diákolimpiát és magyar bajnokságot.

- *Mikor döntöttél a rövidpályás gyorskorcsolyázás mellett?*

Igazán a 2001-es esztendő volt a vízvonal. A görkorisoknál már a felnőttek kategóriájában kellett volna versenyeznem, s ez nagy ugrást jelentett volna. A rövidpályás görkorcsolyázóknál viszont még csak junior vagyok. Egyébként is nagyon nehéz lett volna mindkét sportágban a maximumot nyújtani. Így maradtam a rövidpályás gyorskorcsolyázásnál.

- *Gondoltad volna ekkor, hogy a következő évben már Salt Lake Cityben, a téli olimpián képviselheted Magyarországot?*

- Őszintén szólva azon is meglepődtem, hogy tagja lettem annak a keretnek, amelyik az olimpiára készült. Az előző évi időeredményeim alapján kerültem a csapatba egyedüli lányként. Már azt is nagy eredménynek tartottam, hogy a kvalifikációs versenyen elindulhatok. Különösen annak ismeretében, hogy a két ázsiai világkupa versenyen még nem állhattam rajthoz. Amíg a fiúk ott versenyeztek én a juniorokkal készültem tovább, s egyre jobb formába kerültem. Így sikerült olyan eredményt elérnem, hogy kiutazhattam a kvalifikációs versenyre, melyet Salt Lake Cityben rendeztek.

- *Mennyire volt nehéz a kvalifikációs verseny?*

- Itt minden országból két-két versenyző indulhatott. A három táv - 500, 1000 és 1500 méter - összesítése alapján az első 32 versenyző szerzett országának indulási jogot. Én a 27. helyet

szereztem meg, s ez egy póthelyet is jelentett Magyarországnak. Az előző héten Kanadában készültünk, s ott indultam először a felnőttek között. Vetélytársaim közül senkit sem ismertem, csak televízióban láttam közülük a legnevesebbeket, így csak bíztam abban, hogy esetleg megcsíphetek egy kvalifikációs helyet. Szerencsére a verseny nagyon jól sikerült, 1000 méteren országos csúcsot értem el.

- Ekkor biztos voltál abban, hogy te indulhatsz majd az olimpián?

- Mivel nem névre szóló kvalifikációs helyet szereztem, így nem volt biztos, hogy én leszek a magyar induló az olimpián. Én voltam a legjobb női felnőtt versenyző, ám sérülés, vagy formahanyatlás esetén más utazhatott volna helyettem. Előbbi majdnem be is jött. November közepén ugyanis Olaszországban egy nemzetközi edzőtáborban ütköztem egy cseh fiúval, akinek pengéje kellemetlen sérülést okozott nekem. Három hétig csak hason fekhettem, de szerencsére ezt a kiesést is sikerült bepótolni, s így teljesült az álmom, ott lehettem Salt Lake Cityben.

- Milyen volt egy egész országot képviselni a téli olimpián?

- Nagyon megtisztelő és felemelő érzés volt magyarként versenyezni. Hihetetlen hangulat uralkodott a csarnokban, ahol a versenyeket rendezték. A sportág legnagyobb menőivel versenyezhattünk, s ez is nagy élmény volt. Az 1500 méteres futamban például együtt indultam a későbbi győztesrel, egy junior világbajnokkal és az 1000 méteres világcsúcstartóval. Az volt a taktikánk, hogy ameddig lehetett mentünk velük együtt. Ez nem volt könnyű, hiszen ők sokkal jobb körülmények között készülhettek, idősebbek, tapasztaltabbak voltak nálunk. Ezzel együtt 500 méteren új felnőtt magyar csúcsot sikerült futnom, melynek nagyon örültem. Az olaszországi sérülést is figyelembe véve, no meg azt is, hogy az olimpia előtt Kanadában ismét megsérültem, s edzéseket kellett kihagynom, ez nem várt jó eredmény volt.

- A versenyeken kívül milyen volt az olimpiai hangulat?

- Nagyszerű volt végig a hangulat. A versenyek előtt nagyon feszült voltam, de aztán megnyugtatott, hogy önmagamhoz mérten jó eredményeket sikerült elérnem. Nem volt hiába a sok munka, amit az edzéseken végeztem. Nagyon népszerűek voltunk a városban. Akárhova mentünk, úton-útfélen mindig velünk fotóztatták magukat az emberek. Formaruhánkról ugyanis gyorsan kiderült, hogy olimpikonok vagyunk Magyarországról. Természetesen itt is voltak magyarok, akik nagy szeretettel fogadtak bennünket. Csak a legjobbakat mondhatom az amerikai emberekről is, akik nagyon szívélyesek voltak, szinte mindig mosolyogtak. Életem eddigi legnagyobb élménye volt, hogy Magyarországot képviselhettem Salt Lake Cityben, az olimpián.

- *Most végzős vagy a Lehel Vezér Gimnáziumban. Hogyan a tanulásban, hogyan tovább a sportban?*

- Mivel szeretném folytatni a magas szintű sportolást, ezért igen korlátozottak a lehetőségeim. Igazán most csak Budapesten van erre lehetőség, így a Gazdasági Főiskola külkereskedelmi szakán szeretnék továbbtanulni. Egyelőre két nagy cél lebeg előttem. Sikeresen felvételezni és jól szerepelni a 2003-as, Magyarországon megrendezésre kerülő junior világbajnokságon.

Farkas Éva

Született: 1986. június 18.

A Lehel Vezér Gimnázium 11. C osztályos tanulója.

Sportága: rövidpályás gyorskorcsolyázás

Sportegyesülete: JSE-Balczó DSE

Edzője: Belovai József

Legjobb eredményei: többszörös diákolimpiai bajnok rövidpályás gyorskorcsolyázásban és görkorcsolyázásban

- *Hogyan kerültél kapcsolatba a sporttal?*

- A Gyakorló Általános Iskolában először a görkorcsolyázással ismerkedtem meg, s kerültem Belovai József keze alá. A gyorskorcsolyázás úgy került előtérbe, hogy télen, amikor nem lehetett görkorizni ez jó kiegészítő sportágnak tűnt. Ennek már néhány éve, de még ma is mindkét sportág versenyein indulok.

- *Mit éreztél, amikor megtudtad, hogy indulhatsz a téli olimpián?*

- Pénteki nap volt. Edzésről éppen hazaértünk - este 11 óra körül - jött Belovai Józsi bácsi és Darázs Pista bácsi. Ők hozták a jó hírt. Először sem én, sem a szüleim nem nagyon akartak hinni a fülüknek. Hihetetlennek tűnt ez a nagy lehetőség.

- *Ahhoz, hogy rád essen a választás milyen eredményeket kellett elérned?*

- Mariann két helyet szerzett Magyarországnak a kvalifikációs versenyen. Mögötte Lajtos Szendrának voltak a legjobb eredményei, így ő volt a második induló. Közben egy hely sérülés miatt felszabadult, s ezt is Magyarország kapta. Az időeredmények alapján én voltam a harmadik a rangsorban, így lett enyém a harmadik induló helye.

- *Az olimpián egy távon csak ketten indulhattak. Az várható volt, hogy Mariann minden távon indul. Bíztlal benne, hogy te is szerepet kapsz valamelyik versenyszámban?*

- Már a kiutazás előtt elmondták a csapatvezetők, hogy én is kapok lehetőséget. Az egyértelmű volt, hogy Mariann a legjobb, ő minden távon indul. Mivel Szendrának a rövidebb távon jobbak voltak az eredményei, így én az 1.500 méteren indulhattam.

- *Nagyon izgultál a start előtt?*

- Igen. Felnőttek között ez volt az első versenyem. Ráadásul az ellenfeleim között nem egy nagy név is szerepelt. Nem voltam önmagammal teljesen elégedett, mert nem sikerül megjavítanom egyéni csúcsumat.

- *Milyen volt a versenyek, s egyáltalán az olimpia hangulata?*

- Végig nagyszerű volt a hangulat, a versenyeken és a városban is. Mi igen népszerűek voltunk. A versenyeken az amerikaiak nagyon szurkoltak a saját versenyzőikért, de sportszerűen megtapsolták a külföldieket is. Sajnos kevés versenyt tekinthettünk meg, mert napi edzésekkel készültünk a mi fellépésünkre. Sebestyén Julinak a műkorcsolya versenyek helyszínén szurkoltunk.

- *Az olimpiai szereplés milyen hatással volt, van pályafutásodra?*

- Óriási élmény volt az olimpia, nagyon jó lenne még egyszer oda eljutni. Ennek érdekében kemény edzem. Egyelőre görkorcsolyázom és gyorskorcsolyázom is. Nagyon sokat jelentene számunkra, ha a jászberényi műjégpálya helyzete rendeződne. Esetleg, ha fedett műjégpálya lenne, s a felkészülési lehetőségeink javulnának, akkor gyorsabban felzárkózhatnánk az európai és a világ élvonalához. A célunk ugyanis ez.

- *A legkedvesebb olimpiai sztoridat megosztanád velünk?*

- Igazán nem is tudok választani. Az egész olimpia egy nagy, felejthetetlen sztori volt számomra. A magyar csapat nagyon összetartó volt. Akárhova mentünk a városban, azonnal velünk fényképezték magukat az emberek. Egyik csapattársunk, Knoch Balázs már nagyon belefáradt a fotózásba és leült egy padra. Az amerikaiak azonban itt sem hagyták nyugton. Leültek mellé és így folytatódott a fényképezés.

Jászberény Város Önkormányzata Nagy Mariannt, Farkas Évát, Belovai Józsefet és Darázs Istvánt már az olimpia kezdete előtt jutalomban részesítette. Tette ezt azért, mert a magyar viszonyok ismeretében már a kvalifikáció kiharcolása is óriási eredménynek számított. Az már csak hab volt a tortán, hogy Nagy Mariann egy magyar csúcsot is elért a versenyek során. Ott, ahol a mieinknél összehasonlíthatatlanul jobb körülmények között készülő ellenfelekkel kellett felvenniük a küzdelmet. A 2002-es téli olimpiáról szólva nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy csak egy hajszállal maradt le a csapatba kerüléstől Kovács Ádám, aki szintén a sportág legjobbjai közé tartozik.

Szóval ez a 2002-es esztendő valami olyan új élményt hozott - a sok siker és kevesebb balsiker mellett -, amelyre még nem volt példa városunk sportéletében. Remélhetőleg a következő évek is tartogatnak számunkra hasonló nagyszerű sportsikereket.

Szántai Tibor

Képalírás:

A jászberényi olimpikonok hazaérkezésüket követően a Városháza dísztermében tartottak élménybeszámolót. Balról-jobbra: Farkas Éva, Nagy Mariann és Belovai József.